

[Lænnung.]

hele denne sag er ikke ligegyldig. Lige-gyldig er hverken vor stillingtagen umiddelbart i dette spørgsmål eller middelbart ved vor holdning i det hjemlige grænseland.“

Så vidt det ærede medlems udtalelse.

Lederen af det tyske sekretariat i Sønderjylland, Rudolf Stehr, har i en beretning fra Bund deutscher Nordschleswiger været inde på lignende betragtninger.

Det er naturligt — forekommer det mig — et øjeblik at se på den rolle, det ærede medlem hr. Hans Schmidt her mener at burde indtage i det store markedsspørgsmål, og den vurdering af egen betydning, der ligger til grund derfor. Jeg er nemlig enig med dem, der har det synspunkt, at det ud fra det ærede medlems gentagne gange udtalte vilje til at stå i et positivt forhold til den danske stat — et standpunkt, Bund deutscher Nordschleswiger også er gået ind for — havde været en mere naturlig konsekvens, hvis det tyske mindretal i Sønderjylland havde besluttet sig til positivt at støtte de tendenser og kræfter inden for fællesmarkedet, der målbevidst arbejder for det videst mulige samarbejde mellem de seks og de syv — og det selvfølgelig de syv i den skikkelse, som den for os foreliggende traktat er udtryk for.

Så vidt jeg forstår, gælder dette ikke mindst de fire nordtyske lande: Slesvig-Holsten, Hamborg, Bremen og Niedersachsen, der gør et godt arbejde i Bonn med henblik på at få etableret det bedst mulige samvirke mellem de seks og de syv, som dette frihandelsområde fremgår af traktaten. Der har ikke været noget med mere eller mindre at udelukke Storbritannien her.

Efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, har de fire lande, jeg nævnte, således i november rettet en henvendelse til forbundskansler Adenauer, og de giver heri udtryk for deres bekymring for en mulig splittelse af Europa i to økonomiske blokke og går derfor ind for videst muligt samarbejde. De

har navnlig fremholdt nogle handelspolitiske kendsgerninger af væsentlig betydning. De anfører, at i 1958 — det sidste år, for hvilket der foreligger bearbejdede resultater — gik 25-26 pct. af Den vesttyske Forbundsrepublikks udførsel til fællesmarkedslan-dene, medens 27-28 pct. gik til det ydre frihandelsområde. Og de understreger, at kun 17 pct. af de fire nordtyske landes udførsel gik til fællesmarkedet, men 33 pct. til frihandelsområdets lande. For Slesvig-Holstens vedkommende gik, efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, godt 16 pct. til fællesmarkedet, men omtrent 46 pct. til de syv.

Man fremførte samtidig tallene for de to storhavne Bremen og Hamborg, som viser, at medens der var en betydelig udførsel til de syv, var den rent minimal til de seks.

Jeg kan måske også i denne forbindelse nævne professor Erhards her henhørende udtalelser — sidst i Hamborg — som jeg håber det ærede medlem vil ofre al mulig opmærksomhed.

Man er derfor netop fra de pågældende landes side konkluderet i, at det vil være „meget farligt“, hvis der ikke sker en sammenknytning eller etableres et forbund mellem frihandelsområdet og fællesmarkedet i form af et større økonomisk forbund, det være sig et frihandelsområde eller en anden ordning acceptabel for såvel de seks som de syv — selvfølgelig ingen undtaget.

På denne dobbelte baggrund — dels hensynet til den holdning, der indtages af den danske regering og det store flertal af det danske folk i denne sag, dels den stillingtagen, der indtrængende er givet udtryk for fra de nordtyske landes side — kan jeg kun understrege det synspunkt, at det ville være naturligere, hvis det ærede medlem hr. Hans Schmidt og de andre talsmænd for det tyske mindretal var med til at støtte de bestræbelser, jeg her har omtalt, på linje med de nordtyske lande fremfor mere eller mindre at gå i rette med Danmark og vende sig imod Danmarks tiltræden af de syv.

Det ville efter min opfattelse være den